

בש"פ 3699/22 - נטלי פרחי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3699/22

לפני: כבוד השופטת ע' ברון

המבקשת: נטלי פרחי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למתן רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 11.5.2022 (כבוד השופטת א' פינק) ב-ע"ח 44144-04-22

בשם המבקשת: עו"ד דוד גולן

החלטה

1. עניין לנו בבקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 11.5.2022 ב-ע"ח 44144-04-22; בגדרה נדחה ערר על החלטה מיום 13.4.2022 שניתנה על ידי בית המשפט לתעבורה בפתח תקווה ב-בפ"ת 3161-03-22, שדחתה בקשה לעיון חוזר בהחלטתו מיום 21.3.2022 - החלטה שבה הורה בית המשפט לתעבורה על פסילתה של המבקשת מלהחזיק ברישיון נהיגה עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדה.

ברקע הדברים כתב אישום שהוגש כנגד המבקשת ביום 8.3.2022, המייחס לה עבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: הפקודה). על פי עובדות כתב האישום, ביום 30.8.2021 פגעה המבקשת עם רכבה בהולכת רגל (להלן: המנוחה), שפונתה מיד לבית החולים; המנוחה נפטרה בבית החולים כעבור כחודש וחצי, לאחר שהייתה מאושפזת כל התקופה האמורה.

2. עם הגשת כתב האישום, הוגשה לבית המשפט לתעבורה בקשה לפסילת רישיון הנהיגה של המבקשת עד למתן פסק דין בעניינה, זאת בהתאם לסעיף 46ב לפקודה; סעיף זה קובע כי בית המשפט יורה על פסילת רישיון הנהיגה של הנהג אשר הוגש נגדו כתב אישום בגין עבירה שגרמה לתאונת דרכים שבה נהרג אדם, וזאת עד למתן פסק דין בעניינו, אלא אם כן שוכנע בית המשפט כי אין בהמשך נהיגת הנאשם משום סכנה לציבור.

ביום 21.3.2022 ניתנה החלטת בית המשפט לתעבורה, שבה קבע בית המשפט כי המבקשת לא סתרה את חזקת המסוכנות הקבועה בסעיף 46 לפקודה, והורה על פסילת רישיונה עד למתן פסק דין בעניינה. בית המשפט התייחס בהחלטתו לטענתה של המשיבה, שלפיה אין בחומר הראיות בכדי להוכיח קשר סיבתי בין התאונה שהייתה מעורבת בה לבין פטירתה של המנוחה בבית החולים כחודש וחצי לאחר מכן. בעשותו כן, עמד על כך שבחומר הראיות מצויים תעודת הפטירה של המנוחה ודו"ח פטירה, המוכיחים לכאורה קשר סיבתי כאמור; וכן מכתב מאת ד"ר חן קוגל, ראש המכון לרפואה משפטית, שבו נכתב כי לפי החומר הרפואי שהובא בפניו, קרוב לוודאי שישנו קשר סיבתי בין התאונה לבין פטירת המנוחה. עם זאת ד"ר קוגל ציין במכתבו כי דרושים לו תשעה חודשים כדי לתת חוות דעת בוודאות גבוהה. בית המשפט סבר שגם ללא חוות דעת מלאה של המכון לרפואה משפטית, די בחומר הראיות הקיים בתיק בשלב זה להוכחת קיומו של קשר סיבתי לכאורה בין התאונה לבין מותה של המנוחה.

המבקשת הגישה לבית המשפט המחוזי ערר על החלטת בית המשפט לתעבורה, וזה נדחה בהחלטה מיום 5.4.2022. בית המשפט המחוזי מצא שקיימת תשתית ראייתית לכאורית לעניין הקשר הסיבתי בין התאונה לבין מותה של המנוחה, בין היתר בהתבסס על מכתבו של ד"ר קוגל. בתוך כך ציינת בית המשפט המחוזי כי אין בעובדה שטרם נתקבלה חוות דעת סופית מאת המכון לרפואה משפטית, כדי לשנות ממסקנה זו; אולם ככל שחוות הדעת שתתקבל בהמשך לא תצביע באופן מלא על קשר סיבתי, יהיה בכך כדי להצדיק בקשה לעיון חוזר בהחלטת הפסילה.

3. ימים אחדים לאחר מתן ההחלטה בערר, פנתה המבקשת בבקשה לעיון חוזר לבית המשפט לתעבורה. בבקשה נטען כי על פי דיווחים בתקשורת, במהלך ניהול תיק אחר התעוררה מחלוקת בין הפרקליטות לבין ד"ר קוגל, וניתן ללמוד מהדיווחים האמורים כי הפרקליטות עצמה אינה נותנת אמון בד"ר קוגל ובחוות דעתו. המבקשת סברה שבנסיבות שבהן ההחלטה על פסילת רישיונה התבססה על מכתבו של ד"ר קוגל, שכעת מתגלה שהפרקליטות עצמה אינה נותנת בו אמון – יש לבטל את החלטת הפסילה.

בית המשפט לתעבורה דחה את הבקשה לעיון חוזר, תוך שציין כי כתבה שפורסמה בתקשורת אינה מהווה ראיה ואינה יכולה להוכיח כרסום ראייתי המצדיק עיון חוזר בהחלטה. בית המשפט הדגיש שהחלטתו הקודמת ניתנה על בסיס הראיות המצויות בתיק בלבד, וממילא חוות דעתו של ד"ר קוגל טרם הוגשה לבית המשפט, כך שניתן לומר שהבקשה לעיון חוזר מקדימה את זמנה.

גם על החלטה זו הגישה המבקשת ערר לבית המשפט המחוזי. ביום 11.5.2022 דחה בית המשפט המחוזי את הערר, תוך שקבע שהמבקשת אינה עומדת בתנאים לעיון חוזר וציין כי "אין די בכתבה עיתונאית כדי ללמד על היפוך ראייתי, כך מקל וחומר כאשר הכתבה כלל אינה דנה בתיק הנדון. המדובר בכתבה שאינה אלא מאמר דעה, וברי שלא ניתן לבסס עליה טיעון ראייתי כלשהו".

4. מכאן הבקשה למתן רשות ערר, וייתכן כי דינה להידחות. סעיף 49 לפקודה קובע כי החלטה לפי סעיף 46 ניתנת לעיון חוזר ולערר בדרך הקבועה בחוק סדר הדין הפלילי התשכ"ה-1965. משכך, על בקשה למתן רשות ערר על ההחלטה נושא הבקשה שלפניי, חלה אמת מידה זוהי לזו שחלה על בקשת רשות ערר בהתאם לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים) התשנ"ו-1996 (ראו: בש"פ 1084/16 גלוסקין נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (6.3.2016)).

הלכה היא, שבקשת רשות לערור "בגלגול שלישי" תיבחן לפי אמות המידה המצמצמות שנקבעו בעניין חניון חיפה (רע"א 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצתאור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד 123 (3) 1982)) והוחלו גם בהליכים פלייט (ראו מני רבים: בש"פ 860/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (3.2.2022)). רשות לערור תינתן במקרים המעוררים שאלה בעלת חשיבות עקרונית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, או כאשר מתקיימות נסיבות ייחודיות המצדיקות התערבות (ראו למשל: בש"פ 5781/21 אלנעמי נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (14.9.2021); בש"פ 7442/21 אלדדה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (7.11.2021)).

עניינה של המבקשת אינו עומד באמות מידה מצמצמות אלה; וממילא לא מצאתי שיש מקום להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי. כפי שציינו שתי הערכאות הקודמות, טענותיה של המבקשת נסמכות כולן על דיווחים בתקשורת, וברי כי לא היה יסוד לשעות לבקשתה במצב דברים זה.

סוף דבר, הבקשה למתן רשות ערר נדחית.

ניתנה היום, ז' בסיון התשפ"ב (6.6.2022).

ש ו פ ט ת
